

hea jone peäle olli sanud, ja et neil nüüd
jälle lotus olli sei dñnetusfest lahti soda,
mis sisse nemmad Jsa sü läbbi ollid sattun-
nud. Temma hea naene lubbas temmale
isse monnikord sutait wina fortsust koi tuu,
kui ta aaga isse mitte ei tahhaks förtso min-
na ja seäl teistega hullo ello piddada.

Zuhhan piddas kolm naddalat mis ta
olli lubband, ja ei läinud mitte förtso.
Aaga seäl küllas, kus Zuhhan ellas, olli
se wiis et warrul, tolgude ja pulmade jo-
dulikka kanaeste piddi wina jod ma Zuh-
han paku i ta nüüd pulma. Temma wan-
nad söbbrad sellega temma muido för sis
olli jonud, ollid ta seäl, ja jöimad ja öis-
kasid kui hullud innimesfed. Reed ha-
sid nüüd Zuhhanit naerma, ja ütlesid:
„maat nüüd on Zuhhan öiae pühha mees!
„Nüüd ta ei tohhi ennain jua. Kirrifo Her-

„ta nomimisfe läbbi on ta waggaks in-
„nimesseks sanud!“ Zuhhan kulis sedda;
temma wannad himmud rousid; temma
mötles: üksford ei olle mitte iggako-
; haflas joma, ja jöi ni kawa, kuini ta täis
olli kui pil. Nüüd said wannad himmud
jälle woinust temma ülle. Ta jöi nüüd
jälle igga päwal kui eñnegi, ja weel bullo-
minne, otsead olleks temma tahtnud omma
süddame tuñnistust wina sisse ärrauppu-
tada. Joobnust peast oias ta rummalad
jutud, haflas jöimama ja riidlema, sai
peksa ja peäle weel förtso ees nuhtlust.
Temma maia piddaminne läks foggone
nurja, ja wimaks woeti temma maia ja
maad temma läest ärra. Se ülle läks tem-
ma foggone hulluks, sattus joobnust peast
krawi, ja murdis omma kaela. Rohko-
wannemad ei lastnud tedda mitte kirrifo-
aewa matta, waid tedda pandi kirrifo aia
tah-